

Arrest

nr. 102 750 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ORIJ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 13 maart 1984 in het district Khulm, dat op dit moment onder de provincie Balkh valt, maar toen onder de provincie Samangan ressorteerde. U hebt de Afghaanse nationaliteit, bent een Tadjiek van origine en soennitisch moslim van religie. Tot uw vertrek woonde u in Mazar-e-Sharif, samen met uw moeder en uw oudere broer en zus. Van 2007 tot 2012 verbleef u het grootste deel van de tijd echter in Kabul in het kader van uw werk.

In 2007 begon u te werken bij Kam Air, een private Afghaanse luchtvaartmaatschappij. U werd aangenomen in het traffic departement. In dit kader werkte u op de luchthaven van Kabul. Uw taak bestond erin 's morgens de counters te bemannen om de check-in van de passagiers te regelen tot 45 minuten voor het vertrek van de vlucht. Dan werden de counters gesloten en ging u naar de gate voor boarding. Dit werk werd gedaan door een team van twaalf stafleden. Boven hen stonden

twee supervisors en daarboven de traffic manager. Na verloop van tijd klom u op tot supervisor en later werd u traffic manager. Kam Air opereerde tussen Kabul en o.a. Dubai, Herat, Delhi, Het bedrijf opereerde soms ook chartervluchten voor Afghaanse of internationale troepen, maar hier was u nooit bij betrokken.

Rond juni 2012 begon u telefoontjes te krijgen van verschillende onbekende nummers maar steeds dezelfde stem. Men belde u twee tot drie keer per week op. Ze stelden zich voor als mujaheddin en later taliban, leken goed op de hoogte te zijn over u en vroegen, aanvankelijk vriendelijk, uw medewerking. In deze telefoontjes stelden ze steeds voor dat u hen zou helpen door ofwel een zelfmoordaanslag te plegen, ofwel uw auto met explosieven te laden en die te doen ontploffen, ofwel iemand van hen met u mee te nemen naar de luchthaven zodat deze persoon een aanslag kon plegen. U weigerde steevast, zodat men u in de laatste oproepen begon te bedreigen. Na een tijd nam u niet meer op als u het nummer niet kende maar u veranderde niet van SIM-kaart omdat het nummer dat u had, bekend was onder uw contacten.

Op 16 asad 1391 (7 augustus 2012) vond u bij uw auto een brief waarin u met de dood werd bedreigd o.w.v. uw gebrek aan medewerking. Na deze doodsbedreiging ging u naar Mazar-e-Sharif. Per email vroeg u een maand onbetaald verlof aan wegens ziekte en vervolgens nam u ontslag bij Kam Air op het plaatselijke kantoor in Mazar-e-Sharif. In uw thuisstad kreeg u nog één dreigtelefoon waarna u uw GSM niet meer hebt gebruikt. In Kabul sprak u met niemand over deze gebeurtenissen. Aan uw familie vertelde u het pas bij uw thuiskomst.

Uw broer organiseerde uw reis uit Afghanistan. Op 30 september 2012 verliet u het land en op 1 oktober 2012 kwam u in België aan. Diezelfde dag diende u uw aanvraag tot asiel in bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: badges van uw werk, uw diploma middelbaar onderwijs, uw rijbewijs, uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en de dreigbrief.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Wat de manier waarop de taliban u contacteerden betreft: het is niet aannemelijk dat zij het zouden volhouden u gedurende twee en een halve tot drie maanden twee tot drie keer per week te bellen (CGVS, p. 15, 17). Dit komt neer op tussen 20 en 30 oproepen, waarbij u steeds hun voorstellen bent blijven weigeren. Toch herhaalden zij altijd dezelfde vraag (CGVS p. 16, 19). Het is opmerkelijk dat ze die mate van geduld voor u opbrachten en u pas na een maand begonnen te bedreigen, maar nooit tot actie overgingen (CGVS p. 19). Mochten ze daadwerkelijk een dergelijke actie hebben willen ondernemen, kan het niet overtuigen dat ze een dergelijke toch wel laconieke houding aannamen. Ook de manier waarop u op hun vragen reageerde kan moeilijk overtuigen: enerzijds nam u niet de stap om uw SIM-kaart te veranderen omdat u deze oproepen niet erg serieus nam tot u de dreigbrief kreeg (CGVS p. 17), een gegeven dat op zich, en dat hoeft geen betoog, de nodige verbazing wekt, anderzijds joegen ze u voldoende angst aan om gehoor te geven aan hun waarschuwing hier met niemand over te praten (CGVS p. 19-20). U geeft aan dat u hier niet met uw werkgever over kon praten omdat u hierdoor in de problemen kon geraken. Dit verklaart echter niet waarom u geen raad zocht bij collega's, vrienden en familie (CGVS p. 20).

Verder is het voorstel dat ze u deden niet waarschijnlijk: ze hadden geen enkel verkennend gesprek met u om naar uw mening of uw persoonlijke situatie te polsen. Toch vielen zij onmiddellijk vanaf de eerste oproep met de deur in huis en vroegen u deel te nemen aan een bomaanslag op de internationale luchthaven van Kabul (CGVS p. 17-18). Een aanslag op die plaats zou een bijzonder belangrijke operatie voor hen zijn. Het is dan ook opmerkelijk dat ze hier iemand bij zouden willen betrekken van wie ze geen enkele reden hebben om aan te nemen dat ze hem kunnen vertrouwen. U geeft immers zelf aan dat u de taliban moordenaars vindt en dat u tegen hen gezegd heeft dat u niet wilt betrokken zijn bij het doden van andere mensen (CGVS p. 16, 19). U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dat ze het u de eerste keer op zachte toon vroegen, een antwoord dat, en dat hoeft geen betoog, niet kan overtuigen (CGVS p. 21). Wat uw medewerking precies inhield mocht u zelf invullen: enerzijds kon u zelf explosieven dragen en die opblazen of uw auto opblazen, anderzijds kon u iemand van hun mensen meenemen tot binnen de luchthaven zodat hij de daad kon stellen (CGVS p. 15, 17, 18). Men zou verwachten dat de taliban beseft dat niet iedereen hun overtuiging deelt en dat ze, in het geval ze toch buitenstaanders nodig hebben, dus omzichtiger te werk zouden gaan om potentiële handlangers te selecteren en hen van hun doelstellingen te overtuigen. Dat ze u bij het eerste contact zouden confronteren met o.a. de vraag een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p. 18) is dan ook onwaarschijnlijk, zelfs ongeloofwaardig. Het is bovendien niet logisch dat ze van mening zouden zijn

dat u onder de drie mogelijkheden die ze u gaven de zelfmoordaanslag als een valabele optie zou beschouwen.

Verder dient nog aangestipt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, nooit enige allusie hebt gemaakt op het gegeven dat u in Mazar-e-Sharif nog een dreigtelefoontje zou hebben ontvangen (zie Vragenlijst dd. 15.10.2012, p. 4). U hiernaar gepeild, stelt u dat u op de vragen antwoordde en u niet alles uit de doeken kon doen (CGVS, p. 21). Gezien het belang van dit telefoontje biedt uw uitleg geen afdoende verschooning. Daarenboven werd er u op het einde van het gehoor bij DVZ nog gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, waarop u negatief antwoordde.

De dreigbrief die u voorlegde heeft pas bewijswaarde als die ondersteund wordt door een coherent en aannemelijk verhaal, wat hier niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De taskara, het rijbewijs en het diploma dat u voorlegde zijn documenten die uw identiteit en achtergrond bewijzen, gegevens die hier niet in vraag worden gesteld.

Dat u als travel manager bij Kam Air werkte, wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet in twijfel getrokken en dit wordt ook ondersteund door de door u voorgelegde badges. Doch uit bovenstaande observaties blijkt overduidelijk dat u omwille van deze positie geen problemen hebt gekend en u niet aannemelijk hebt gemaakt een vrees in de zin van de Conventie te moeten koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden bekeken waar u de laatste zes jaar gewoond en gewerkt hebt (CGVS, p. 3), tevens dient de provincie Balkh, meer bepaald het district Mazar-e-Sharif, mee in rekening te worden genomen omdat u van daar afkomstig bent.

Wat betreft de stad Kabul dient het volgende te worden opgemerkt. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan

op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh dient het volgende te worden opgemerkt. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from 3 Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht gezien bovenstaande observaties zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag). De verklaringen van verzoeker zijn mogelijk, plausibel en oprecht. Bovendien zijn ze coherent en niet in strijd met algemeen bekende feiten, gelet op de context in Afghanistan, met name het fenomeen van de taliban die opnieuw sterk geïntegreerd zijn in de overheidsstructuren en het dagelijkse leven. Verzoeker werd regelmatig telefonisch benaderd via onbekende nummers. De anonieme beller stelde zichzelf voor als taliban en sprak verzoeker aan op zijn engagement als goede moslim. Verzoeker heeft ook verklaard dat deze oproepen eerst vriendelijk van toon waren, maar alsmaar dwingender werden. De telefoons zijn aangehouden met een gemiddelde van twee tot drie oproepen per week, gedurende anderhalve maand. Op 7 augustus 2012 trof verzoeker vervolgens een dreigbrief aan. Verzoeker verklaarde ook dat hij niet meer altijd heeft opgenomen als hij gebeld werd door privé-nummers. Verzoeker heeft niemand hiervan op de hoogte gesteld omdat hij vreesde zijn werk te verliezen en uit vrees voor zijn leven en dat van zijn familie. Bij het aantreffen van de dreigbrief heeft verzoeker Kabul onmiddellijk verlaten en na ziekteverlof zijn ontslag aangeboden bij Kam Air. Na zijn vertrek heeft verzoeker nog één telefonische oproep gekregen, waarna hij zich ontdaan heeft van zijn gsm en zich schuilgehouden heeft tijdens de voorbereiding van zijn vertrek uit Afghanistan. Dit verhaal is aannemelijk en geloofwaardig, gezien de korte periode waarin de telefonische dreigementen zich manifesteerden. De bevestiging van verzoekers gegronde vrees is de dreigbrief van de taliban. Het verhaal van verzoeker wordt bevestigd door de geloofwaardigheid van de overige beweringen en de details die verzoeker betreffende zijn persoonlijke situatie heeft verklaard. Verzoeker kan geen enkele tegenstrijdigheid in zijn verklaringen worden tegengeworpen. Verzoeker had in Afghanistan een goede job, een bouwgrond in Mazar-e-Sharif, een wagen en een stevig netwerk. Hij heeft verklaard dat hij zijn werk graag en goed deed, dat hij een goede band met zijn familie had en dat hij zijn bouwgrond wenste te gebruiken wanneer hij in de nabije toekomst zou trouwen. Verzoeker had, buiten zijn gegronde vrees voor de taliban, dan ook geen enkele reden om Afghanistan te verlaten. Verzoeker heeft zijn wagen en bouwgrond verkocht om zijn vlucht uit Afghanistan te bekostigen en brengt twee documenten aan die dit bewijzen. Deze stukken zijn een nieuw element aangezien de broer van verzoeker nu pas in de mogelijkheid was om deze over te maken vanuit Afghanistan. Om eerder genoemde redenen had verzoeker geen enkel motief om een valse dreigbrief op te stellen. De dreigbrief is daarenboven niet eens opgesteld in het Dari, de moedertaal van verzoeker. Bovendien stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de documenten die verzoeker bijbrengt geen vervalsingen zijn. Enkel de dreigbrief van de taliban zou vals zijn, en dit op grond van algemene informatie dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie bestaat. De dreigbrief is een onbetwistbare bevestiging van het verhaal van verzoeker. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het voorstel van de taliban aan verzoeker niet aannemelijk vindt omdat ze geen verkennend gesprek met verzoeker deden, stel verzoeker dat hij al een carrière van zes jaar bij Kam Air achter de rug had, waarin hij was opgeklommen tot traffic manager en vertrouwd was met de luchthaven en haar beveiligingsmaatregelen. Verzoeker kon zonder noemenswaardige controle de luchthaven en de parking van de luchthaven binnen en buiten gaan. Hoewel verzoeker geen banden heeft met de taliban is het zeer aannemelijk dat de taliban op de hoogte was van de mogelijkheden die de positie van verzoeker in de luchthaven voor hen bood. Verzoeker heeft zich dan ook nooit verwonderd over de informatie waarover diegenen die hem benaderden over hem bleken te beschikken. Verzoeker heeft overigens nooit verklaard dat de mogelijkheden die besproken werden als medewerking aan een aanslag als een menu moeten worden beschouwd waaruit verzoeker kon kiezen. Deze mogelijkheden werden tijdens de telefoongesprekken aangehaald en het was zeer duidelijk dat de taliban de luchthaven als doelwit zagen. Hierin moest verzoeker een rol spelen door zelf de aanslag uit te voeren, de bewaking te omzeilen of eventueel door anderen met explosieven de luchthaven binnen te loodsen. De vraag tot medewerking aan een aanslag werd in de telefoongesprekken ook niet telkens letterlijk herhaald zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen formuleerde in de vraagstelling tijdens het gehoor. Er werd aan verzoeker ook gezegd dat hij een goede moslim diende te zijn en dat hij een verantwoordelijkheid had met betrekking tot de jihad. Telkens was het wel duidelijk dat de acties die werden verwacht zich zouden afspelen op de luchthaven. De toon en stijl van deze gesprekken worden trouwens bevestigd door de inhoud van de dreigbrief. Verzoeker heeft de aan hem gestelde vragen te goeder trouw beantwoord en er kan hem geen enkele tegenstrijdigheid of leugen worden tegengeworpen. Enkel de geloofwaardigheid van de telefoongesprekken met de taliban wordt in twijfel getrokken. Verzoeker woonde en werkte zes jaar in Kabul en is afkomstig van Mazar-e-Sharif. Dat volgens de veiligheidsrapporten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in

deze regio's geen verhoogd veiligheidsrisico bestaat ten einde subsidiaire bescherming toe te kennen, is voor het specifieke verhaal van verzoeker niet relevant. De situatie van verzoeker is zeer specifiek aangezien zijn medewerking wordt gevraagd voor een terroristische aanslag door de taliban. Het is zeer aannemelijk dat de taliban de nationale luchthaven van Kabul als een interessant doelwit voor een aanslag beschouwen. Verzoeker verwijst naar een Landenrapport omtrent Afghanistan afkomstig van Vluchtelingenwerk Vlaanderen waaruit zou blijken dat in 2012 er meerdere en in toenemende mate aanslagen geweest zijn in de hoofdstad Kabul, voornamelijk gericht op internationale doelwitten, zogenaamde 'high profile' aanvallen. Een actueel overzicht van de veiligheidssituatie, dat verzoeker in bijlage aan het verzoekschrift voegt (Security Situation in Kabul 2012, www.ecoi.net, update 16.01.12), spreekt over meer dan twintig incidenten en aanslagen in Kabul. Op 18 september wordt er gerapporteerd over een aanslag dichtbij de internationale luchthaven van Kabul waarbij 12 personen omkwamen, minstens 8 buitenlanders. Verzoeker kan bovendien niet de bescherming genieten van de autoriteiten van zijn land, daar de taliban zowel op het overheidsniveau, als bij de politie en het leger geïnfiltreerd is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: twee documenten met betrekking tot de verkoop van de wagen en de bouwgrond van verzoeker en een overzicht van de veiligheidssituatie in Kabul in 2012 (Security Situation in Kabul 2012, www.ecoi.net, update 16.01.12).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verscheidene onaannemelijke en incoherente verklaringen af over kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker aanvankelijk niet vermeld heeft dat hij na het krijgen van de dreigbrief nog een dreigtelefoontje zou hebben gekregen in Mazar-e-Sharif (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat hij na de brief gebeld werd met de boodschap dat de taliban achter hem aan zouden zitten tot ze hem konden vermoorden en dat hij hierna zijn telefoon heeft uitgeschakeld en niet meer bereikbaar was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 17). Waar verzoeker stelt dat dit hem niet gevraagd werd op Dienst Vreemdelingenzaken en dat gevraagd werd om het zeer kort te houden waardoor hij niet alles uit de doeken kon doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21), stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat hij de dreigtelefoontjes niet serieus nam tot voor hij de dreigbrief kreeg en daar licht mee omging (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Pas nadat hij de brief ontving zou het hem duidelijk zijn geworden dat het een levensbedreigende situatie was voor hem (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Nochtans stelt verzoeker dat hij reeds in de laatste telefoontjes, na de eerste maand of anderhalve maand, bedreigd werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien vertelde verzoeker aan niemand over de telefoontjes om zichzelf te beschermen voor het geval zij toch serieus waren en omdat hij bang was om dit aan mensen te vertellen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19-20). De reden hiervoor was dat

hij bedreigd werd om dit niet te doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds stelt de telefoontjes niet serieus te nemen, maar het anderzijds blijkbaar toch ernstig genoeg vond om hier met niemand over te spreken. Bovendien kan verwacht worden dat verzoeker, gezien zijn leidinggevende functie bij de luchtvaartmaatschappij (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 5 en 7), indien hij de mogelijkheid openhield dat de telefoontjes toch serieus waren en bijgevolg wist dat de taliban mogelijks een aanslag planden op de luchthaven, alles in het werk zou stellen om dit tegen te houden en raad zou zoeken bij collega's of ten minste de veiligheidsdiensten van de luchthaven op de hoogte zou brengen. Tevens ondermijnt het feit dat verzoeker niet van telefoonnummer wou veranderen omwille van de eenvoudige reden dat zijn nummer bij iedereen bekend was, de door hem beweerde vrees voor vervolging (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17).

Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban, zonder eerst een verkennend gesprek te voeren, onmiddellijk vanaf het eerste telefoongesprek zou vragen aan verzoeker om deel te nemen aan een bomaanslag op de luchthaven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij reeds zes jaar werkzaam was op de luchthaven en was opgeklommen tot traffic manager, waardoor hij vertrouwd was met de werking van de luchthaven en de beveiligingsmaatregelen, waardoor hij zonder noemenswaardige controle de luchthaven binnen en buiten kon gaan, stelt de Raad vast dat dit het des te onaannemelijk maakt dat de taliban iemand met een dergelijk profiel, die er wel degelijk belang bij heeft dat er geen aanslag op de luchthaven wordt gepleegd gezien het zijn tewerkstelling betreft, niet subtieler zouden benaderen. Bovendien is het niet aannemelijk dat zij verzoeker de keuze lieten tussen zelf een zelfmoordaanslag plegen of zijn auto opblazen enerzijds of iemand de luchthaven binnensmokkelen om een aanslag te plegen anderzijds (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15, 17, 18 en 19). Verzoeker verdiende immers goed (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9-10) en stelt dat hij zijn job heel boeiend en leuk vond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Tevens stelt verzoeker zelf dat hij de taliban moordenaars vindt en dat hij niet wilt betrokken zijn bij het doden van mensen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 19). Aangezien verzoeker stelt dat zij alle informatie over hem reeds op voorhand hadden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15-16), is het niet aannemelijk dat zij verzoeker onmiddellijk een voorstel zouden doen om explosieven binnen te smokkelen in de luchthaven of een zelfmoordaanslag te plegen vanaf het eerste telefoontje (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18), zonder eerst zijn vertrouwen te proberen winnen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet verklaard heeft dat hem de mogelijkheid werd gegeven om uit de verschillende opties van medewerking aan een aanslag te kiezen en dat hij heeft verklaard dat deze mogelijkheden gedurende de telefoongesprekken werden aangehaald, zodat het duidelijk was dat de taliban de luchthaven als doelwit zag en verwachtte dat hij hierin een rol zou spelen, zonder dat deze vraag telkens letterlijk werd herhaald, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk expliciet stelt dat ze hem telkens lieten kiezen tussen de twee opties die hierboven reeds werden aangehaald (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Op basis van het voorgaande kan geenszins geloof gehecht worden aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban.

2.5. Met betrekking tot de door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde stukken met betrekking tot de verkoop van zijn wagen en bouwgrond, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat het al dan niet verkopen van zijn wagen en bouwgrond de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoeker met de taliban geenszins kan weerleggen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de veiligheidssituatie in de regio's niet relevant is, gezien de specifieke situatie dat zijn medewerking wordt gevraagd voor een terroristische aanslag door de taliban en dat het zeer aannemelijk is dat de taliban de nationale luchthaven van Kabul als een interessant doelwit voor een aanslag beschouwen en daarnaast stelt niet de bescherming te kunnen genieten van de autoriteiten van zijn land, daar de taliban zowel op het overheidsniveau, als bij de politie en het leger geïnfilteerd is, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban. Verzoekers betoog ter zake is derhalve irrelevant. Ook het door verzoeker neergelegde overzicht van de veiligheidssituatie in

Kabul, dat bestaat uit een verzameling uittreksels van persartikelen omtrent incidenten in Kabul en het Landenrapport omtrent Afghanistan afkomstig van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dat aangeeft dat in 2012 er meerdere en in toenemende mate aanslagen geweest zijn in de hoofdstad Kabul, voornamelijk gericht op internationale doelwitten, zogenaamde 'high profile' aanvallen en de aangehaalde aanslag dichtbij de luchthaven, teneinde aan te tonen dat het zeer aannemelijk is dat de taliban de nationale luchthaven van Kabul als een interessant doelwit voor een aanslag beschouwen, is niet bij machte om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Dit volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul, waar verzoeker de laatste zes jaar gewoond en gewerkt heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3) een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde informatie blijkt dat er op dit ogenblik in Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker afkomstig is uit de provincie Balkh en meer bepaald Mazar-e-Sharif (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3), wordt ook de veiligheidssituatie in deze regio onderzocht. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan,

Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat in Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel ook voor burgers uit Mazar-e-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-e-Sharif normaal gezien stabiel is.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. Verzoeker brengt geen elementen aan die voormelde analyses kunnen weerleggen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF